

NOVO DOBA

Delenda Est Judaica !

Aut Vincere Aut Mori !

*“ Ovo može zvučati nevjerovatno danas, ali ipak je tako: Konačna pobjeda biti će naša!
Ona će doći kroz suze i krv, ali ona će opravdati sve naše žrtve.”*

Dr. Joseph Goebbels, časopis “Das Reich”, 22. travanj 1945.

Paul Joseph Goebbels rođen je 29. listopada 1897. godine u Rheydu, Njemačkoj. Njegovi roditelji, Katharina i Fritz Goebbels, odgajali su ga u strogom kršćanskom duhu u nadi da će postati svećenik, ali mladi Joseph još je u najranijoj mladosti pokazivao sklonost prema književnosti te se upisuje na fakultet filozofije, povijesti i umjetnosti u Bonnu. Svoje studentske dane provodi na raznim sveučilištima od Freiburga, Würzburga, Cologne, Frankfurta, Münchena i Berlina, sve do Heideelsbega gdje polaže doktorat iz povijesti i filozofije. Isticao se kao iznimno dobar i inteligentan student sa zapaženim darom govora i pisanja, koji će biti od neprocjenjive važnosti u njegovom daljnjem životu. Po završetku studija okušava se kao književnik te piše nekoliko drama i romana, ali zbog kritičnosti prema tadašnjem društvu niti jedno djelo mu nikada nije objavljeno.

Tijekom svojega djetinjstva bio je dosta sklon bolestima, pa tako već od sedme godine živi sa lakšim invaliditetom (jedna noga mu je bila kraća od druge za 5 cm), zbog čega nije primljen u njemačku vojsku tijekom prvog svjetskog rata.

Tijekom rata bio je simpatizer boljševičke revolucije, stvaranjem liberalne Weimarske republike te jačanjem komunističke partije u Bavarskoj shvaćajući pravo lice komunizma, te se pridružuje novonastaloj nacionalsocijalističkoj stranci. Iako se u početku nije slagao sa Hitlerom, vrlo brzo postaje jedan od njegovih najodanijih suradnika te najboljih osobnih prijatelja. Svoje dojmove o Hitleru u ranim danima političkog djelovanja zapisao je u svoj dnevnik: «Hitler je govorio tri sata. Briljantno. On te zaista može natjerati da posumnjaš u svoje vlastite nazore... Sada sam u potpunosti popustio pred njime. Klanjam se većemu čovjeku, političkom geniju». U studenome 1926. Hitler šalje Goebbelsa u Berlin, tada uglavnom pro-komunistički grad, sa zadatkom što boljšeg širenja nacionalsocijalističke promidžbe među stanovnicima glavnoga grada, ali i šire. Zbog svojih zasluga 1928. postaje šef promidžbe NSDAP-a, a 1933, kada pobjeđuju na izborima te Hitler postaje kancelar, imenovanje ministrom promidžbe. Postavlja pred sebe težak zadatak, oslobađanje njemačke umjetnosti, medija te čitave umjetničke scene iz okova Židova te vraćanje u ruke njemačkom narodu. Sveobuhvatnom medijskom i umjetničkom kampanjom širio je ideal slobode arijskog čovjeka te kulturne tradicije arijskih naroda, ali i napadao izopačenu umjetnost i književnost koja je pokušavala bogatu njemačku kulturu zavesti na stranputicu. Također, postavio je temelje njemačke filmske industrije te radio programa.

Tijekom drugog svjetskog rata, svojim je govorima, pisanjima te djelovanjem uvelike pridonio očuvanju njemačkog morala sve do posljednjih dana Reicha. Ostao je zapamćen po svojem

nenadmašnom govoru u Reichstagu kada je pozvao Njemački narod na potpuni rat (total krieg), kojim je mobilizirao čitavu naciju u borbu. 20. srpnja 1944. odigrao je ključnu ulogu u razbijanju zavjere i pokušaja svrgavanja Adolfa Hitlera, otkrivši zavjeru te obavještavanjem Hitlera i Himmlera o njoj.

Posljednje dane rata proveo je zajedno sa Hitlerom, u njegovom bunkeru u Berlinu. Bio je osoba u koju je fuhrer najviše vjerovao, te je zbog toga zatražio od Goebbelsa da preuzme ulogu kancelara nakon Hitlerovog samoubojstva. Prema riječima očevidaca, bio je to mučan razgovor koji je trajao nekoliko sati, nakon čega su njih dvojica izašli zajedno van, vidno potreseni, te mu se Hitler obratio riječima: «u tebe sam se uvijek mogao pouzdati».

30. travnja 1945. čekao je zajedno sa Bormannom ispred Hitlerove sobe u bunkeru. Začuo se pucanj, nakon čega su njih dvojica ušli u sobu i pronašli Hitlera te njegovu ženu, Evu Braun mrtve. Zajedno sa tjelohraniteljima odnijeli su njegovo tijelo van iz bunkera, pokopali ga te uz odavanje počasti spalili. Joseph obavještava admirala Doenitza kako je on Hitlerov nasljednik te sljedećeg dana, 1. svibnja, u 20:30 sati Goebbels okuplja svoju obitelj u bunkeru. Svojoj djeci daje letalnu injekciju te prema SS protokolu najprije puca u svoju ženu te zatim i sebe.

Bio je to vrlo inteligentan čovjek čvrstih ideala te svakako jedan od ključnih osoba nacionalsocijalističke stranke i trećeg Reicha sve od njegovih početaka do posljednjih dana. Posvetio je cijeli svoj život svojoj ideologiji te snu o novoj, boljoj Njemačkoj. U svojoj ideologiji vidio je jedini mogući put za spas svojega naroda i rase te je zajedno sa propašću velikog Reicha završio i svoj život.

Joseph Goebbels **TOTALNI RAT!**

Njemački kamaradi i stranački kamaradi! Prije samo tri tjedna stajao sam na ovom mjestu da bih pročitao Führerovu objavu povodom desete godišnjice zauzimanja vlasti, i govoriti vama i njemačkom narodu. Kriza sa kojom se sada suočavamo na Istočnom frontu bila je na svojem vrhuncu. Usred teških nesreća sa kojima se nacija suočila u bitci na Volgi, okupili smo se 30. siječnja ove godine na masovnom skupu da bismo iskazali naše jedinstvo, našu jednoglasnost, i našu snažnu volju za svladavanje teškoća sa kojima smo se suočili u četvrtoj godini ovoga rata.

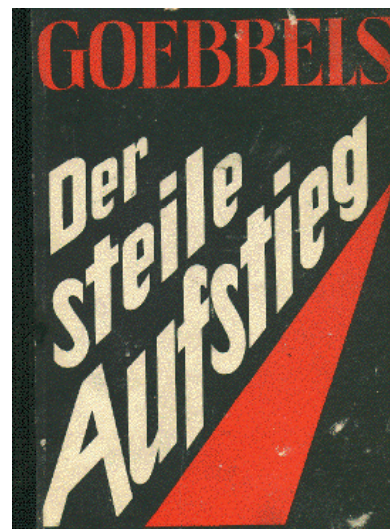
Bilo mi je dirljivo iskustvo, a vjerojatno i svima vama, doznati nekoliko dana kasnije da su se naši junački borci u Staljingradu putem krugovala pridružili našem snažnom skupu ovdje u Palači sportova. Putem krugovala su nam dojavili da su čuli Führerovu objavu, i vjerojatno zadnji put u

njihovim životima, pridružili nam se u pjevanju nacionalne himne uzdignutih ruku. Kakav su primjer dali njemački vojnici u ovim važnim vremenima! Kakvu obvezu na sve nas stavlja taj primjer, posebice cijelu Njemačku domovinu! Staljingrad je bio i jest sudbinski alarmantni poziv njemačkom narodu! Narod koji ima snage preživjeti i svladati takvu lošu sreću, čak i izvući iz nje dodatnu snagu, je nepobjediv. U mojem govoru vama i njemačkom narodu, sjetit ću se staljingradskih junaka, koji na mene, i sve nas, stavljaju veliku obvezu.

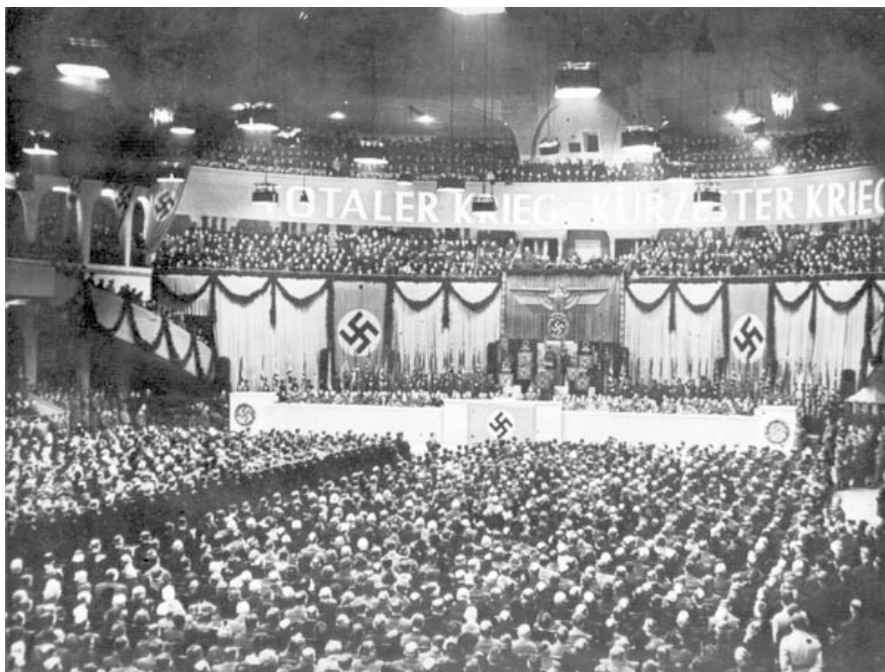
Ne znam koliko milijuna ljudi, kod kuće i na bojištu, sudjeluje u ovom masovnom skupu slušajući me noćas putem krugovala. Želim iz dubine svojeg srca govoriti svima vama u dubine vaših srca. Vjerujem da se cijeli njemački narod strasno zanima za ovo što imam noćas za reći. Stoga ću govoriti sa svetom ozbiljnošću i otvorenošću, kao što zahtijeva vrijeme. Njemački narod,

odgojen, obrazovan, discipliniran nacionalsocijalizmom, može podnijeti cijelu istinu. Zna težinu situacije u kojoj je Reich, i stoga njegovo vodstvo može zahtijevati nužne čvrste mjere, da, čak i najčvršće mjere. Mi Nijemci smo naoružani protiv slabosti i neizvjesnosti. Udarci i zle sreće rata samo nam daju dodatnu snagu, čvrstu hrabrost, i duhovnu i borbenu volju za svladavanje svih teškoća i prepreka revolucionarnim elanom.

Sada nije vrijeme pitati kako se sve to dogodilo. To može pričekati, kada će njemački narod i cijeli svijet saznati cijelu istinu o zloj sreći nedavnih tjedana, i njenom dubokom i sudbinskom značaju. Junačka žrtva junaštva naših vojnika u Staljingradu imala je široki povijesni značaj za cijeli Istočni front. Nije bila uzaludna. Budućnost će jasno pokazati zašto. Ako preskočim nedavnu prošlost i gledam naprijed, to činim namjerno. Vremena je malo!

Ovaj glasoviti Goebbelsov govor održan 18. veljače 1943, objavljen je u knjizi "Nun, Volk steh auf, und Sturm brich los! Rede im Berliner Sportpalast," **Der steile Aufstieg** (Munich: Zentralverlag der NSDAP, 1944), pp. 167-204

Nema se vremena za jalove debate. Moramo odmah djelovati, odlučno i temeljito kao što je uvijek i bio nacionalsocijalistički način.

Pokret je od svojeg početka djelovao na taj način da bi svladao brojne krize sa kojima se suočio i pobijedio. Nacionalsocijalistička država je također odlučno djelovala kada je bila suočena sa opasnošću. Mi nismo kao noj koji zabija glavu u pijesak tako da ne bi gledao opasnost. Mi smo dovoljno hrabri za gledati opasnosti u lice, hladno i nemilosrdno ju izmjeriti, onda odlučno djelovati uzdignutih glava. I kao pokret i kao nacija, mi smo uvijek bili najbolji kada smo trebali fanatičnu, odlučnu volju za pobijediti i eliminirati opasnost, ili snažni karakter dostatni za svladati svaku prepreku, ili ogorčenu odlučnost za postizanje našega cilja, ili snažno srce sposobno za podnijeti svaku unutrašnju i vanjsku bitku. Tako će biti i danas. Moj je zadatak dati vam jednostavnu sliku situacije, i zacrtati teške zaključke koji će upravljati akcijama njemačke vlade, ali i njemačkog naroda.

Trenutno smo suočeni sa ozbiljnim vojnim izazovom na Istoku. Izazov je ovoga momenta širok, jako sličan, ali ne i identičan, onomu od prošle zime. Kasnije ćemo raspravljati o uzrocima. Sada, mi moramo prihvatiti stvari kakve jesu i otkriti i primijeniti putove i načine za izaći nakraj sa ovom situacijom. Nema koristi raspravljati o ozbiljnosti situacije. Odbijam dati vam krivi dojam o situaciji koji može dovesti do krivih zaključaka, primjerice dati njemačkom narodu lažni osjećaj sigurnosti koji bi u cijelosti bio neprikladan sadašnjoj situaciji.

Oluja iz stepa, koja ove zime bijesni protiv našega uvaženoga kontinenta zasjenjuje sva prethodna ljudska i povijesna iskustva. Njemačka vojska i njeni saveznici su jedina moguća obrana. U svojoj je objavi 30. siječnja Führer pitao na ozbiljni način što bi bilo od Njemačke i Europe da je 30. siječnja 1933. buržujaska ili demokratska vlada došla na vlast umjesto nacionalsocijalističke. Koje bi opasnosti uslijedile, brže nego smo

čak i mi tada mogli pretpostaviti, i koja sredstva obrane bismo mi imali za susresti ih? Deset je godina nacionalsocijalizma bilo dovoljno za njemačkom narodu učiniti jasnom ozbiljnost opasnosti postavljene od boljševizma sa Istoka. Sada pojedini mogu shvatiti zašto smo tako često govorili o borbi protiv boljševizma na našim Nürnberškim stranačkim skupovima. Mi smo podignuli naše glasove zbog upozorenja našem njemačkom narodu i svijetu, nadajući se da ćemo probuditi Zapadno čovječanstvo iz paralizirane volje i duha u koje je upalo. Mi smo im pokušali otvoriti oči neka vide užasnu opasnost Istočnog boljševizma, koji je naciju od skoro 200 milijuna ljudi podvrgnuo židovskom teroru i koji se spremao za agresivni rat protiv Europe.

Kada je Führer naredio napad njemačke vojske na Istok 22. lipnja 1941, mi nacionalsocijalisti smo znali da će to biti odlučujuća bitka ove velike borbe. Mi smo znali za opasnosti i poteškoće. Ali smo također znali da opasnosti i teškoće uvijek rastu s vremenom, nikada se ne smanjuju. Bilo je dvije minute do ponoći! Čekati samo malo duže bi lako dovelo do uništenja Reicha i potpune boljševizacije europskoga kontinenta.

Razumljivo je da, kao rezultat obmana i blefova širokih razmjera od boljševičke vlade, mi nismo valjano procijenili ratni potencijal Sovjetskog saveza. Tek sada vidimo njegov istinski razmjor. To je razlog zašto borba sa kojom su suočeni naši vojnici na Istoku u svojoj čvrstoći, opasnostima i poteškoćama nadilazi svu ljudsku maštu. Borba zahtijeva našu punu

nacionalnu snagu. Ovo je prijetnja Reichu i europskom kontinentu koja zasjenjuje sve prijašnje opasnosti. Ako budemo neuspješni u ovoj borbi, nećemo izvršiti našu povijesnu zadaću. Sve što smo izgradili i učinili u prošlosti, blijedi pred ovim divovskim zadatkom sa kojim se njemačka vojska izravno, a manje izravno i njemački narod, suočava.

Prvo govorim svijetu, i objavljujem tri teze glede naše borbe protiv boljševičke opasnosti na Istoku.

Prva teza: Da njemačka vojska nije bila u poziciji slomiti opasnost sa Istoka, Reich bi pao, a uskoro nakon toga i cijela Europa.

Druga teza: Njemačka vojska, njemački narod, i njihovi saveznici imaju sami dovoljno snage za spasiti Europu od ove prijetnje.

Treća teza: Suočeni smo sa opasnošću. Moramo djelovati brzo i odlučno, ili će biti prekasno.

Vraćam se prvoj tezi. Boljševizam je uvijek otvoreno objavljivao svoj cilj: dovesti revoluciju ne samo u Europu, već i u cijeli svijet, i potopiti sve u boljševičkom kaosu. Taj je cilj bio očigledan od početka boljševičkog Sovjetskog saveza, i bio je ideološki i praktični cilj politike Kremlja. Jasno, što su Staljin i ostalo sovjetsko vodstvo bliži uvjerenju da će ostvariti svoje ciljeve o uništenju svijeta, sve ih više pokušavaju sakriti i tajiti.

Nas nacionalsocijaliste se ne može prevariti. Mi nismo kao one bojažljive duše koje čekaju poput hipnotizirana zeca sve dok ih zmija ne proguta. Mi preferiramo prepoznati opasnost u pravo vrijeme i započeti učinkovitu

akciju. Mi vidimo izravno ne samo ideologiju boljševizma, već i njenu praksu, zato jer smo imali veliki uspjeh sa time u našim domaćim borbama. Kremlj nas ne može prevariti. Imali smo četrnaest godina borbe za vlast, i potom deset godina, za odmaskirati njegove namjere i nečasne obmane. Cilj boljševizma je židovska svjetska revolucija. On želi dovesti kaos u Reich i Europu, koristeći nastalo beznađe i očaj za uspostavu međunarodne, boljševički-prikrivene kapitalističke tiranije.

Ne trebam niti govoriti što bi to značilo za njemački narod. Boljševizacija Reicha značila bi likvidaciju cijele naše inteligencije i vodstva, i pad naših radnika u boljševičko-židovsko ropstvo. To je njihov cilj! U Moskvi, oni nalaze radnike za prisilno radne bojne sibirске tundre, kao što je Führer rekao u svojoj objavi 30. siječnja. Revolt stepa se sprema na frontu, i oluja sa Istoka koja udara na naše linije svakodnevno rastućom snagom je ništa drugo nego ponavljanje povijesnog uništenja koje je tako često u prošlosti ugrožavalo naš kontinent.

To je izravna prijetnja i svakoj europskoj sili. Nitko ne bi smio

vjerovati da će boljševizam stati na granicama Reicha, ako bi bio pobjedonosan, zbog dogovora na papiru. Cilj je njegove agresivne politike i ratova boljševizacija svake zemlje i naroda na svijetu. Suočeni sa takvim neporecivim namjerama, mi nismo impresionirani papirnatim deklaracijama Kremlja ili jamstvima Londona ili Washingtona. Mi znamo da imamo posla sa paklenom vražjom politikom koja ne priznaje vladajuće norme u relacijama među ljudima i nacijama.

Kada, na primjer, engleski Lord Beaverbrook kaže da se Europa mora dati Sovjetima, ili kada vodeći američki židovski novinar Brown cinično nadoda da bi boljševizacija Europe mogla riješiti sve probleme kontinenta, mi znamo što Židovi imaju na umu. Europske sile su suočene sa najkritičnijim pitanjem svojih života. Zapad je u opasnosti! Nema veze shvaćaju li to njegove vlade i intelektualci ili ne.

Njemački narod, u bilo kojem slučaju, nije voljan klanjati se ovoj opasnosti. Iza pridolazećih sovjetskih divizija vidimo židovske likvidacijske komandose, i iza njih teror, prikaze masovnih izgladnjenja, i potpunu anarhiju u Europi. Međunarodno židovstvo je vražji ferment za dekompoziciju koji pronalazi ciničnu zadovoljštinu u potapanju svijeta u najdublji kaos i u uništenju drevnih kultura u čijoj izgradnji nije imao ulogu.

Mi također znamo našu povijesnu odgovornost. Dvije tisuće godina zapadne povijesti su u opasnosti. Ne može se precijeniti opasnost. Indikativno je kada

netko to nazove pravim imenom, međunarodno židovstvo diljem svijeta glasno prosvjeduje. Stvari su otišle predaleko u Europi kada se opasnost ne smije nazvati opasnošću kada ju uzrokuju Židovi! To ne zaustavlja nas nacionalsocijaliste u izvlačenju važnih zaključaka.

To je ono što smo mi učinili u našim ranijim domaćim borbama. Demokratsko židovstvo iz *Berliner Tageblatta* i *Vossische Zeitung* je služilo komunističkom židovstvu minimizirajući i podcjenjujući rastuću opasnost, itihouspavljajući naše ugrožene ljude i podrivajući njihovu sposobnost za otpor. Mi smo očekivali, ako se opasnost ne nadvlada, sablasti gladi, bijede i prisilnog rada milijuna Nijemaca. Mi vidimo rušenje našeg prečasnog dijela svijeta, zakopanog u ruševinama drevne baštine Zapada. To je opasnost sa kojom se suočavamo danas.

Moja druga teza: Jedino su Njemački Reich i njegovi saveznici u poziciji oduprijeti se ovoj opasnosti. Europske nacije, uključujući Englesku, vjeruju da su one dovoljno snažne za djelotvorno se oduprijeti boljševizaciji Europe, dode li do toga. Ovo je vjerovanje djetinjasto i nije ni vrijedno pobijanja. Ako najjača vojna sila svijeta nije u mogućnosti slomiti opasnost boljševizma, tko drugi onda to može? Neutralne europske nacije nemaju niti potencijal niti vojna sredstva niti duhovnu snagu za pružiti čak i najmanji otpor boljševizmu. Boljševičke robotske divizije bi ih pregazile za par dana. U glavnim gradovima u srednje-velikim i malim europskim državama, tješe se idejom da se mora biti intelektualno naoružan

protiv boljševizma. To nas podsjeća na izjave buržujskih stranaka 1932. da će se oni moći boriti i pobijediti protiv komunizma sa intelektualnim oružjem. To je čak i onda bilo preglupo da bi bilo vrijedno pobijanja.

Istočni boljševizam nije samo doktrina terorizma, to je i praksa terorizma. On ulaže sve napore za svoje ciljeve sa paklenom cjelovitošću, koristi sve resurse na raspolaganju, bez obzira na dobrobit, boljitak, ili mir ljudi koje okrutno tlači. Što bi Engleska i Amerika uradile ako, u najgorem slučaju, Europa padne u boljševičke ruke? Zar bi London možda uvjerio boljševizam da stane kod Engleskoga kanala? Već sam rekao da boljševizam ima svoje strane legije u obliku komunističkih partija u svakoj demokratskoj naciji. Niti jedna od ovih država ne smije misliti da je imuna na domaći boljševizam. U nedavnim izborima za House of Commons, nezavisni, tj. komunistički kandidat dobio je 10 741 od ukupno 22 371 glasova. To je bilo u oblasti koja je bila snažno konzervativno uporište. U kratko vrijeme, 10 000 glasača, skoropola, je izgubljeno zbog komunista. To je dokaz da boljševička opasnost postoji također i u Engleskoj, i da neće otići samo zato što ju se ignorira.

Mi ne polažemo nade u ikoja teritorijalna obećanja koja Sovjetski savez može dati. Boljševizam crta ideološke kao i vojne granice, koje postavljaju opasnost svakoj naciji. Svijet više

nema izbor između padanja nazad u svoju staru raskomadnost ili prihvaćanja novoga poretka za Europu pod vodstvom Sila osovine. Jedini je izbor sada između života pod vojnom zaštitom Sila osovine ili u boljševičkoj Europi.

Čvrsto sam uvjeren da jadikujući Lordovi i Nadbiskupi u Londonu nemaju niti najmanju namjeru oduprijeti se boljševičkoj opasnosti koja bi uslijedila ako sovjetska vojska uđe u Europu. Židovstvo je jako duboko zarazilo Anglo-Saksonskedržaveiduhovno i politički tako da one više nemaju sposobnosti za vidjeti ili prihvatiti opasnost. Ono sebe prikriva u boljševizam u Sovjetskom savezu, i plutokratski-kapitalizam u Anglo-Saksonskim državama. Židovska rasa je uvijek bila stručnjak za mimikriju, tj. sustavnu mogućnost za iščeznuti u svojem okruženju. Mi to znamo iz naše vlastite prošlosti. Oni uspavljaju njihove ljude domaćine, oni ih drogiraju, paraliziraju njihovu sposobnost za obraniti se protiv životno-ugrožavajuće opasnosti od židovstva.

Naš uvid u materiju doveo nas je do rane spoznaje da suradnja međunarodne plutokracije i međunarodnog boljševizma nije

tako proturječna kao što se čini na prvi pogled, već znak duboke istovjetnosti. Ruka pseudo-civiliziranog židovstva Zapadne Europe se rukuje rukom židovstva istočnih getoa preko Njemačke. Europa je u smrtnoj opasnosti.

Ne ugađam sebi, naravno, misleći da će moje primjedbe utjecati na javno mišljenje neutralnih, a još manje neprijateljskih, država. To također niti nije moj cilj. To ni ne namjeravam. Znam da će me, s obzirom na date naše probleme na Istočnom frontu, engleskitisaksutra bijesno napasti optužbama da sam napravio prve mirovne pokusne prijedloge. To zasigurno nije tako. Nitko više u Njemačkoj ne misli o kukavičkim kompromisima. Cijeli narod misli jedino na teški rat! Kao glasnogovornik vodeće nacije kontinenta, međutim, uzimam si za pravo zvati opasnost opasnošću ako ona prijeti ne samo našoj zemlji, već i našem cijelom kontinentu. Mi nacionalsocijalisti imamo dužnost oglasiti alarm protiv pokušaja međunarodnog židovstva da utopi europski kontinent u kaosu, i upozoriti da židovstvo u boljševizmu ima terorističku vojnu silu koja se ne može precijeniti.

Moja je treća teza da je opasnost u neposrednoj blizini. Duhovna paraliza zapadno europskih demokracija pred njihovom najsmrtnijom opasnosti je zastrašujuća. Međunarodno židovstvo čini sve što može na poticanju takve paralize. Tijekom naše borbe za vlast u Njemačkoj, židovske su novine pokušale skriti opasnost, sve dok

nacionalsocijalizam nije probudio ljude. Isto se događa danas u drugim nacijama. Židovstvo se opet otkriva kao utjelovljenje zla, kao plastični demon propadanja, i kao nositelj kaosa za uništenje međunarodne kulture.

To objašnjava, usput, našu dosljednu politiku prema židovstvu. Mi vidimo židovstvo kao izravnu prijetnju svakoj naciji. Nas nije briga što ostali narodi čine oko opasnosti. Ono što mi činimo za obraniti se je naša stvar, međutim, mi nećemo tolerirati prigovore ostalih. Židovstvo je zarazna infekcija. Neprijateljske nacije mogu podići licemjerne prosvjede protiv naših mjera protiv židovstva i liti krokodilske suze, ali to nas neće spriječiti u obavljanju onoga što je nužno. Njemačka, u svakom slučaju, nema namjeru klanjati se pred ovom židovskom prijetnjom, nego radije namjerava djelovati u pravo vrijeme, koristeći ukoliko je potrebno najtotalnije i najradikalnije mjere za izići nakraj sa židovstvom.

Vojni izazovi Reicha na Istoku su središte svega. Rat mehaniziranih robota protiv Njemačke i Europe je dosegnuo svoj vrhunac. Odupirući se ozbiljnoj i izravnoj prijetnji svojim oružjem, njemački narod i saveznici Sila osovine ispunjaju

u pravom smislu riječi Europsku misiju. Naša hrabra i pravedna borba protiv ove svjetske pošasti neće biti ometena sa bučnim prosvjedima međunarodnog židovstva širom svijeta. Ona može i mora završiti jedino pobjedom!

Staljingradska bitka je simbol junačkog, muževnog otpora revoltu sa stepa. Ona nije samo od vojnog, već i dubokog intelektualnog i duhovnog značaja za njemački narod. Ovdje su nam se prvi put otvorile oči za vidjeti istinsku prirodu rata. Više ne želimo lažne nade i iluzije. Želimo hrabro pogledati činjenicama u lice, kako god teške i grozne one bile. Povijest naše stranke i naše države je dokazala da prepoznata opasnost znači da je opasnost već napola pobijeđena. Naše će dolazeće teške bitke na Istoku biti pod znakom ovog junačkog otpora. To će zahtijevati prije nezamislive napore naših vojnika i našega oružja u svim njihovim prijašnjim kampanjama. Nemilosrdni rat bijesni na Istoku. Führer je bio u pravu kada je rekao, u svojoj objavi 30. siječnja, da na kraju neće biti pobjednika i poraženih, već samo živih i mrtvih.

Njemački narod je to jasno prepoznao. Njegov ga je zdravi instinkt vodio kroz ratne dnevne konfuzije intelektualnih i duhovnih teškoća. Mi danas znamo da su Blitzkrieg u Poljskoj i kampanja na Zapadu od ograničenog značaja u odnosu na borbu na Istoku. Njemačka nacija se bori za sve što posjeduje. Mi znamo da njemački narod brani svoja najsvetija dobra: svoje obitelji, svoje žene, i svoju djecu, svoj

predivni i netaknuti zavičaj, svoje gradove i sela, svoju dvije tisuće godina staru kulturu, sve, zaista, što život čini vrijednim življenja.

Boljševizam naravno niti najmanje ne poštuje blaga naše nacije, i niti bi ga bilo i najmanje briga za njih ako bi došlo do toga. Nije ga bilo briga niti za vlastiti narod. Sovjetski savez je tijekom prošlih 25 godina

izgradio boljševički vojni potencijal do nezamislivog stupnja, a jedan smo krivo procijenili. Terorističko židovstvo je imalo 200 milijuna ljudi koji su služili u Rusiji. Ono je cinično koristilo svoje metode za stvoriti iz ravnodušne čvrstoće ruskog naroda smrtnu opasnost za civilizirane nacije Europe. Cijela je nacijana Istoku uvedena u borbu. Muškarci, žene, čak i djeca su zaposleni ne samo u tvornicama oružja, već i u samom ratu. Dvije stotine milijuna živi pod terorom GPU-a, djelomično zarobljenici vražjega gledišta, djelomično iz apsolutne glupavosti. Mnoštvo

tenkova sa kojima smo se suočili na Istočnom frontu su rezultat 25 godina socijalne nesreće i bijede na račun boljševičkog naroda. Moramo uzvratiti sličnim mjerama ako ne želimo odustati od igre kao da je izgubljena.

Čvrsto sam uvjeren da ne možemo svladati boljševičku opasnost ukoliko ne koristimo ekvivalentne, ali ne i identične, metode. Njemački narod se suočava sa najozbiljnijim zahtjevom rata, tj.

pronaći odlučnost za korištenje svih naših resursa da bi zaštitili sve što imamo i dobili sve što ćemo trebati u budućnosti.

Totalni rat je najvažniji zahtjev ovoga časa! Moramo dokrajčiti buržujski stav koji smo također vidjeli u ovom ratu: Operi mi leđa, ali nemoj me smočiti! Opasnost sa kojom smo suočeni je ogromna.

uspjehu na Istoku. Mi smo ju spremni braniti. Njemački narod proljeva svoju najdragocijeniju krv u ovoj borbi. Ostatak Europe bi trebao barem raditi na tomu da nas podrži. Oni koji u ostatku Europe danas to ne shvaćaju, sutra će nam zahvaljivati na koljenima što smo hrabro i čvrsto preuzeli ovaj zadatak.

Niti najmanje nas ne zamara to što naši neprijatelji u inozemstvu tvrde kako su naše mjere totalnog rata slične onim boljševičkim. Oni licemjerno tvrde da to znači kako nema potrebe boriti se protiv boljševizma. Pitanje ovdje nije o metodama, već o cilju, tj. eliminiranju opasnosti. Pitanje nije jesu li metode koje koristimo dobre ili loše, već jesu li uspješne. Nationalsocijalistička vlada je spremna koristiti sva sredstva. Nije nas briga hoće li itko prigovarati. Nismo voljni oslabiti njemački ratni potencijal mjerama

Napori koje poduzimamo za dočekati ju moraju biti isto tako ogromni. Došlo je vrijeme kada moramo skinuti rukavice i koristiti naše šake! Ne možemo više samo djelomično i aljkavo koristiti bogati ratni potencijal kod kuće i u značajnim dijelovima Europe koje mi kontroliramo. Mi moramo koristiti naše pune resurse, što brže i temeljitije a da je organizacijski i praktično moguće. Beskorisna zabrinutost je potpuno neumjesna. Budućnost Europe ovisi o našem

koje održavaju visoki, skoro mirnodopski životni standard određenih staleža, i time ugroziti naše ratne napore. Mi se dragovoljno odričemo značajnoga dijela našeg životnog standarda u svrhu povećanja naših ratnih napora što je brže i potpunije moguće.

Kao što su nebrojena pisma iz domovine i sa ratišta pokazala, usput, cijeli se njemački narod slaže. Svatko zna da će ukoliko

izgubimo, sve biti uništeno. Narod i vodstvo su odlučni za poduzimanje najradikalnijih mjera. Široke radničke mase našega naroda nisu nesretne zato što je vlada previše nepopustljiva. Ako ništa drugo, oni su zabrinuti jer je vlada previše obazriva. Pitajte bilo koga u Njemačkoj, i on će reći: Najradikalnije nije dovoljno radikalno, i najtotalnije nije dovoljno totalno za postići pobjedu!

Napor totalnog rata je postao stvar cijelog njemačkog naroda. Nitko nema ikoja opravdanja za ignoriranje njegovih zahtjeva. Olujni pljesak mnoštva pozdravio je moj poziv za totalni rat 30. siječnja. Stoga vas mogu uvjeriti da su mjere vodstva u punomu suglasju sa željama njemačkog naroda kod kuće i na ratištu. Narod je voljan podnijeti svaki teret, čak i najteži, napraviti svaku žrtvu, ako to vodi ka velikom cilju pobjede.

Naravno, podrazumijeva se da će teret biti jednako raspodijeljen. Mi ne možemo tolerirati situaciju u kojoj većina naroda nosi teret

rata, dok manjina nastoji izbjeći svoj teret i odgovornosti. Mjere koje smo poduzeli, i koje ćemo poduzeti, karakterizirat će duh nacionalsocijalističke pravde. Nije nas briga za stalež ili položaje. Bogati i siromašni, visoki i niski moraju jednako dijeliti teret. Svatko mora obavljati svoju dužnost u ovom ozbiljnom času, ili sa izborom ili drukčije. Mi znamo da ovo ima punu potporu naroda. Radije ćemo učiniti previše nego premalo za postizanje pobjede. Niti jedan rat u povijesti nije izgubljen zato što je vlada imala previše vojnika. Puno, međutim, ih je izgubljeno jer je baš suprotno bila istina.

Mjere koje smo poduzeli, i one koje još moramo poduzeti, i o kojima ću kasnije u ovom govoru raspraviti, su ključne za naš cijeli javni i privatni život. Pojedinaac će možda morati podnijeti velike žrtve, ali one su sićušne kada se usporede sa žrtvama koje bi on morao podnijeti ako bi njegovo odbijanje dovelo na nas najveću nacionalnu katastrofu. Bolje je djelovati u pravo vrijeme nego

čekati da se bolest ukorijeni. Čovjek se neće moći žaliti doktoru ili tužiti ga zbog tjelesne ozljede. On ne reže zato da bi ubio, već da bi spasio pacijentov život.

Dopustite mi opet reći da što su teže žrtve koje njemački narod mora podnijeti, još je važnije da one budu pravedno raspodijeljene. Narod tako želi. Nitko se ne odupire čak i najtežim ratnim teretima. Ali ljude razljuti kada nekolicina uvijek pokušava izbjeći terete. Nacionalsocijalistička vlada ima i moralnu i političku dužnost suprotstaviti se takvim pokušajima, ako je potrebno i drakonskim kaznama. Favoriziranje bi ovdje bilo potpuno neumjesno, dovelo bi s vremenom do konfuzije u ljudskim emocijama i stavovima što bi bilo smrtna opasnost za naš javni moral.

Mi smo stoga primorani prilagoditi niz mjera koje nisu same po sebi nužne za ratne napore, ali se čine nužnima za održanje morala kod kuće i na ratištu. Optika rata, tj. kako se čine stvari izvana, je od odlučujuće važnosti u ovoj četvrtoj godini rata. U pogledu nadljudskih žrtvi koje ratište podnosi svaki dan, ono ima osnovno pravo očekivati da nitko kod kuće ne uzima sebi za pravo ignorirati rat i njegove zahtjeve. I ne zahtijeva ovo samo ratište, već i nadmoćno pošteno pučanstvo u domovini.

Radišni imaju pravo očekivati da ako oni rade deset ili dvanaest ili četrnaest sati na dan, lijena osoba koja misli da su glupi ne stoji pored njih. Domovina mora ostati čista i netaknuta u svojoj cijelosti. Ništa ne smije narušiti sliku.

Stoga postoji niz mjera u ime ratne optike. Mi smo naredili, na primjer, zatvaranje barova i noćnih klubova. Ja ne mogu zamisliti da ljudi koji obavljaju svoju dužnost zbog ratnih napora imaju snage još i za ostati vani kasno u noć na takvim mjestima. Ja jedino mogu zaključiti da oni ne shvaćaju ozbiljno svoju odgovornost. Mi smo zatvorili takve ustanove jer su nas počele vrijeđati, i zato jer narušavaju sliku rata. Mi nemamo ništa protiv takve zabave kao takve. Nakon rata mi ćemo se sretno držati pravila "Živjeti i dati drugomu da živi." Ali za trajanja rata, slogan mora biti "Boriti se i dati drugomu da se bori!"

Također smo zatvorili luksuzne restorane koji zahtijevaju daleko veće resurse nego što je razumno. Može biti da osoba za slučajnu prigodu misli kako je, čak i za vrijeme rata, njegov stomak najvažnija stvar. Nas ne može biti briga za njega. Na ratištu svi od običnog vojnika do general feldmaršala jedu iz vojne kuhinje. Ne vjerujem da se traži previše inzistiranja da mi u domovini obratimo pozornost na barem osnovne zakone društvenog mnijenja. Mi opet možemo postati sladakusci kada se rat završi. Ovoga trena, imamo se brinuti o važnijim stvarima nego brinuti se o našim stomacima.

Nebrojene luksuzne trgovine su također zatvorene. One su često vrijeđale kupce. Najčešće nije bilo ničega za kupiti, osim ako čovjek plati tu i tamo maslacem ili jajima umjesto novcem. Koja je korist od trgovina koje više nemaju ništa za prodati, već samo koriste struju, grijanje, i ljudski rad što nedostaje na svim drugim mjestima, posebice u industriji naoružanja.

Nije izgovor reći da držanje otvorenima neke od tih trgovina impresionira strance. Stranci će biti impresionirani jedino njemačkom pobjedom! Svatko će željeti biti naš prijatelj ako pobijedimo u ratu, također. Ali ako izgubimo, vjerojatno ćemo moći nabrojati naše prijatelje na prste jedne ruke. Dokrajčili smo takve iluzije koje narušavaju ratnu vanjštinu. Mi želimo ljude koji stoje u praznim trgovinama postaviti na korisna radna mjesta u ratnoj ekonomiji. Ovaj je proces već započeo, i bit će dovršen do 15. ožujka. Stotine tisuća ljudi će biti obuhvaćeno. To je, naravno, velika transformacija našeg cijelog gospodarskog života. Mi slijedimo plan, mi nismo, naravno, nervozni oko stvari. Mi ne želimo nepravедno ikoga optuživati ili ih izložiti primjedbama i optužbama sa svih strana. Mi samo radimo ono što je nužno. Ali mi to radimo brzo i temeljito. Mi ćemo radije nekoliko godina nositi zakrpanu odjeću nego da naš narod nosi dronjke nekoliko stoljeća.

Koja je korist, na primjer, od modnih salona danas? Oni samo

koriste svijetlo, grijanje, i radnike. Oni će se opet pojaviti kada rat završi, kada mi opet budemo imali vremena i želje za njih. Koja je korist od trgovina za uljepšavanje koje potiču na kult ljepote i troše ogromno vrijeme i energiju? U miru su one divne, ali beskorisne za trajanja rata. One će biti u mogućnosti pozdraviti naše pobjedonosne vraćajuće vojnike čak i bez njihove mirnodopske raskoši.

Vladini uredi će raditi brže i bit će manje birokratski. Ne ostavlja dobar dojam kada uredi zatvore točno u osam sati. Ljudi ne postoje za urede, već uredi postoje za ljude. Čovjek mora raditi sve dok ne završi posao. To je zahtjev rata. Ako Führer to može, onda to mogu i njegovi plaćeni zaposlenici. Ako nema dovoljno posla za popunu produženog vremena, deset ili dvadeset ili trideset posto radnika će biti premješteno u ratnu proizvodnju i zamijeniti druge ljude zbog službe na ratištu. To je ono što se mora učiniti!

Ovo je istina za svaki ured kod kuće, i civilni i vojni. To će samo

po sebi učiniti da rad u nekim uredima ide brže i lakše. Zbog rata moramo naučiti djelovati brže, ne samo cjelovitije. Vojnik na ratištu nema tjedne za promisliti stvari, proslijediti njegove misli na liniju ili ih ostaviti u prašnjavim mapama. On mora djelovati odmah ili će izgubiti svoj život. U domovini mi ne gubimo naše živote ako radimo sporo, ali time ugrožavamo život Reicha.

Svatko se mora naučiti obazrivosti prema ratnom moralu, i posvećivati pozornost na zahtjeve ljudi koji rade i koji ratuju. Mi nismo kvaritelji veselja, ali mi nećemo tolerirati one koji ometaju naš trud.

Na primjer, nepodnošljivo je da određeni muškarci i žene tjednima ljenčare naokolo u toplicama i izmjenjuju tračeve, i time uzimaju mjesta našim ranjenim vojnicima ili radnicima koji su zaslužili odmor nakon godinu teškoga rada. To je nepodnošljivo, i mi smo tomu stali na kraj. Rat nije vrijeme za zabavu. Dok ne završi, mi pronalazimo našu najdublju zadovoljštinu u radu i borbi. Oni koji to sami ne razumiju moraju biti naučeni razumjeti, i natjerani ukoliko je potrebno. Možda će biti potrebite i najsurovije mjere.

Ne izgleda dobro, na primjer, kada mi posvetimo ogromnu propagandu na temu: "Kotači se moraju okretati za pobjedu!" sa rezultatom da ljudi izbjegavaju bespotrebna putovanja, a vidimo da nezaposleni koji traže užitke pronađu više mjesta za sebe u vlakovima. Željeznica služi

transportu ratnoga tereta i putnicima na ratnim zadacima. Samo oni koji se trebaju odmoriti od teškoga rada zaslužuju odmor. Führer nije imao niti dan odmora od početka rata. Pošto prvi čovjek države tako ozbiljno i odgovorno prihvaća svoju dužnost, onda se to mora tiho, ali nedvojbeno, očekivati od svakog građanina.

S druge strane, vlada čini sve što može da pruži radnicima relaksaciju koju trebaju o ovim napornim vremenima. Kazališta, kinematografi, i glazbene dvorane ostaju u punom radu. Krugoval radi na proširenju i poboljšanju svojeg programa. Nemamo namjeru našem narodu nametati raspoloženje zimskoga sivila. Sve što služi narodu i što održava njegovu borbenu i radnu snagu je dobro i važno za ratne napore. Mi želimo eliminirati suprotno.

Zbog uravnoteženja mjera o kojima sam već govorio, ja sam stoga naredio da se kulturne i intelektualne ustanove koje služe

narodu ne umanjuju, nego radije povećavaju.

To se također odnosi i na sport. Sport danas više nije samo za određene krugove, već stvar cijeloga naroda. Oslobođenje od vojske za sportaše je neumjesno. Svrha sporta je očeličiti tijelo, s ciljem koristiti ga na odgovarajući način u vrijeme kada ga ljudi najviše trebaju. Ratište dijeli naše želje. Ono zahtijeva solidarnost sa cijelim njemačkim narodom u domovini. Mi više ne možemo tolerirati napore koji samo troše naše vrijeme i resurse. Više nećemo trošiti vrijeme na njih. Više se nećemo baviti kompliciranim upitnicima o

svim mogućim predmetima. Mi se ne želimo brinuti oko tisuću malih stvari koje su možda bile važne u miru, ali su potpuno nevažne u ratu.

Mi znamo što moramo uraditi. Njemački narod želi da svatko, visoki ili niski, bogati ili siromašni, dijeli spartanski način života. Führer nam daje primjer, njega svatko mora slijediti. On poznaje samo rad i brigu. Mi ne želimo sve to prepustiti njemu, već radije želimo preuzeti od njega dio koji smo mi u mogućnosti podnijeti. Današnjost ima značajnu sličnost za svakog nacionalsocijalista sa razdobljem borbe. Mi smo uvijek djelovali na isti način. Mi smo bili uz narod uvijek, i to je razlog zašto nas je narod slijedio. Mi smo uvijek nosili naš teret zajedno sa narodom, i zbog toga nam se teret nije činio težak, već radije lagan. Narod je želio da ga se vodi. Nikada u povijesti narod nije iznevjerio hrabro i odlučno vodstvo u kritičnom času.

Dopustite mi neka kažem par riječi oko mjera u našim naporima za totalni rat koje smo već poduzeli. Problem je oslobođenje vojnika za ratište, i oslobođenje radnika za vojnu industriju. To su primarni ciljevi, čak i po cijenu našeg životnog standarda za trajanja rata. To ne znači trajno nazadovanje našeg životnog standarda. To je samo način dosezanja kraja.

Kao dio ove kampanje, stotine tisuća oslobođenja od vojske mora biti eliminirano. Ta su oslobođenja bila dana zato što nismo imali dovoljno stručnih radnika za popuniti pozicije koje bi bile ostale otvorene ukoliko bismo ih opozvali. Razlog za naše tekuće mjere je mobilizirati neophodne radnike. Zato smo apelirali na muškarce koji nisu zaposleni u ratnoj ekonomiji, i na žene koje uopće nisu zaposlene. Oni neće i ne smiju ignorirati naš poziv. Dužnost žene da radi je široka. To, međutim, ne znači da samo oni obuhvaćeni zakonom trebaju raditi. Svatko je dobrodošao. Što se više ljudi priključi ratnim naporima, moći ćemo više vojnika osloboditi za ratište. Naši

neprijatelji drže da njemačke žene nisu sposobne zamijeniti muškarce u ratnoj ekonomiji. To je možda istina za neka određena polja teškoga rada. Ali ja sam uvjeren da je njemačka žena odlučna popuniti mjesto muškarca koji odlazi na ratište, i to učiniti što je prije moguće, i u potpunosti! Ne trebamo isticati boljševički primjer. Godinama, na milijune najboljih njemačkih žena su radile uspješno u ratnoj proizvodnji, i one nestrpljivo čekaju da im se pridruže i pomognu i ostale žene. Sve one koje se pridruže u radu samo se valjano zahvaljuju onima na ratištu. Stotine tisuća su se već pridružile, i još stotine tisuća će se pridružiti. Nadamo se da ćemo uskoro osloboditi vojske radnika, koje će onda osloboditi vojske borbenih vojnika.

Imao bih loše mišljenje o njemačkim ženama kada bih vjerovao da one ne žele slušati moj apel. One neće tražiti pridržavanje slova zakona, ili se provući kroz rupe u zakonu. Nekolicina koja to možda i pokuša neće uspjeti. Mi nećemo prihvaćati doktorske ispričnice. Niti ćemo prihvaćati

alibi da se mora pomagati mužu ili rođaku ili dobru prijatelju i na taj način izbjeći rad. Mi ćemo odgovoriti na odgovarajući način. Nekolicina koja to možda pokuša će jedino izgubiti poštovanje ostalih oko njih.

Nitko ne očekuje da žena koja nema neophodnu tjelesnu snagu ide raditi u tvornicu tenkova. Međutim postoje brojni drugi poslovi u ratnoj proizvodnji koji ne zahtijevaju veliku tjelesnu snagu, a žena ih može obavljati čak i ako dolazi iz bolje stojećih krugova. Nitko nije pre dobar za raditi, i mi svi imamo samo izbor odreći se svega što imamo, ili sve izgubiti.

Također je vrijeme za pitati žene sa pomoći u domaćinstvu, trebaju li je stvarno. Žena se sama može brinuti o kući i djeci, osloboditi slugu za druge zadatke, ili ostaviti kuću i djecu na brigu slugi ili NSV [stranačka organizacija za socijalnu skrb], i sama otići na posao. Život možda neće biti tako ugodan kao što je za vrijeme mira. Ali mi više nismo u miru, mi smo u ratu. Može nam biti ugodno nakon što pobijedimo u ratu. Sada mi moramo žrtvovati naš komfor u svrhu postizanja pobjede.

Supruge vojnika ovo zasigurno razumiju. One znaju da je njihova dužnost prema njihovim supruzima podupirati ih obavljajući posao koji je važan za ratni napor. To je posebice istina u poljodjelstvu. Supruge farmera su postavile dobar primjer. I muškarci i žene moraju biti sigurni da nitko ne radi manje za trajanja rata nego što su činili u miru; umjesto toga više se posla mora obaviti u svakom području.

Čovjek, usput, ne smije učiniti grješku da sve prepusti vladi. Vlada može jedino postaviti široke smjernice. Dati život za te smjernice je posao radnika, pod stranačkim vodstvom koje nadahnjuje. Brza akcija je prijeko potrebna. Čovjek mora ići iznad zakonskih potraživanja. "Dragovoljac!" je slogan.

Kao Gauleiter Berlina, apeliram ovdje iznad svega na sve moje Berlince. Oni su dali dovoljno dobrih primjera plemenitog ponašanja i hrabrosti tijekom rata tako da oni neće iznevjeriti ovdje. Njihovo praktično ponašanje i dobro raspoloženje čak i u ratu im je zaradilo dobro ime širom svijeta. Ovo se dobro ime mora održavati i osnaživati! Ako ja apeliram mojim Berlincima da obave neki važni posao brzo, temeljito, i bez prigovora, ja znam da će oni to ispuniti. Mi ne želimo prigovarati zbog poteškoća dana ili biti čangrizavi jedni prema drugima. Radije se želimo ponašati ne samo kao Berlinci, već također i kao Nijemci, obavljajući posao, djelujući, preuzimajući inicijativu i radeći nešto, a ne ostavljati to nekom drugom.

Koja bi njemačka žena htjela ignorirati moj apel u ime onih koji se bore na ratištu? Tko bi htio staviti svoj osobni komfor iznad nacionalne dužnosti? Tko bi s obzirom na ozbiljnu prijetnju sa kojom smo suočeni htio prije svega razmišljati o svojim egoističnim osobnim potrebama umjesto o zahtjevima rata koji dolazi?

Odbacujem s prijezirom neprijateljske tvrdnje da mi

imitiramo boljševizam. Mi ne želimo imitirati boljševizam, mi ga želimo poraziti, s kojim god potrebitim mjerama, kao što smo učinili u razdoblju borbe. Njemačka žena će najbolje razumjeti što mislim, jer ona već dugo zna da je rat u kojem se naši ljudi bore iznad svega rat za zaštitu njezine djece. Njezino se najsvetije dobro štiti najdragocijenijom krvlju našega naroda. Njemačka žena mora spontano objaviti njezinu solidarnost sa borcima. Bolje joj je već sutra pridružiti se redovima od milijuna radnika u domovinskoj vojsci, nego prekosutra. Rijeka spremnosti mora teći kroz njemački narod. Ja očekujem da će se nebrojene žene, a iznad svega svi muškarci, koji ne obavljaju prijeko potrebni ratni posao javiti vlastima. Onaj koji brzo daje, daje dvostruko.

Naša se sveopća ekonomija konsolidira. Ja znam da puno naših ljudi podnosi velike žrtve. Ja razumijem njihove žrtve, i vlada ih nastoji održavati na neophodnom minimumu. Ali neke moraju

ostati, i nažalost moraju se pojaviti nove. Kada rat bude gotov, izgradit ćemo ono što sada eliminiramo, još velikodušnije i još ljepše, i država će pomoći.

Energično odbacujem optužbe da će naše mjere eliminirati srednji stalež ili rezultirati monopolističkom ekonomijom. Srednji stalež će povratiti svoj ekonomski i socijalni položaj nakon rata. Tekuće mjere su neophodne za ratni napor. One ne ciljaju na strukturalnu transformaciju ekonomije, već jedino na ostvarenje totalne pobjede što je prije moguće.

Ne osporavam činjenicu da će ove mjere uzrokovati probleme u dolazećim tjednima. One će nam, međutim, dati vremena za disanje. Mi polažemo temelje za akcije dolazećega ljeta, bez da obraćamo pozornost na neprijateljske prijetnje i hvalisanja. Ja sam sretan što njemačkom narodu otkrivam ovaj plan za pobjedu. Narod ne samo da prihvaća ove mjere, narod ih je i zahtijevao, zahtijevao snažnije nego ikada prije za trajanja rata. Narod želi sveobuhvatnu i brzu akciju! Vrijeme je za to! Moramo iskoristiti naše vrijeme za pripremu za dolazeća iznenađenja.

U prošlim godinama, mi smo često opozivali primjer Fredericka Velikog u novinama i govorima. Stvarno nismo imali pravo to činiti. Jedno vrijeme tijekom Trećeg šleskog rata, Frederick II je imao pet milijuna Prusa, prema Schlieffenu, protiv 90 milijuna neprijatelja. U drugoj od sedam paklenih godina on je pretrpio poraz koji je uzdrmao

pruske temelje. On nikada nije imao dovoljno vojnika i oružja za borbu bez da sve riskira. Njegova je strategija uvijek bila jedna od improvizacija. Njegov je princip bio napasti neprijatelja kada god je to moguće, sukobiti se sa njim gdje god ga sreo. On je pretrpio poraze, ali to nije bilo odlučujuće. Ono što je bilo odlučujuće jest to da se Veliki Kralj nije slomio, da ga nisu uzdrmale promjenjive sreće rata, da je njegovo snažno srce svladalo svaku opasnost. Na kraju sedam godina rata, on je imao 51 godinu. Nije imao zube, patio je od gihta, i mučile su ga tisuće bolova, ali je stajao iznad opustošenog bojnog polja kao pobjednik.

Kako možemo uspoređivati našu situaciju sa njegovom? Pokažimo istu volju i odlučnost kao on, i kada dođe vrijeme učinimo isto što je i on, ostajući neuzdrmani kroz sve zaplete sudbine, i kao on pobijediti u borbi čak i pod najneizglednijim okolnostima. Nemojmo nikada posumnjati u veliku stvar za koju se borimo.

Ja sam čvrsto uvjeren da je njemački narod duboko ganut udarcem sudbine u Staljngradu. On je gledao u lice tvrdog i nemilosrdnog rata. On zna groznu istinu. Engleski i američki tisak je zadnjih dana nadugačko pisao o stavu njemačkog naroda za trajanja ove krize. Englezi misle da poznaju njemački narod bolje nego mi, njegovo vlastito vodstvo. Oni daju licemjerne savjete što bismo mi trebali učiniti a što ne. Oni vjeruju da je

njemački narod danas isti kao što je bio u studenom 1918. kada je postao žrtva njihovog uvjerljivog lukavstva. Ja ne trebam dokazivati neispravnost njihovih tvrdnji. To će svakoga dana dokazivati njemački ratnici i radnici.

Međutim, da bismo jasno pokazali istinu, moji njemački kamaradi, ja vam želim postaviti niz pitanja. Želim da na njih odgovorite

najbolje što znate, prema vašoj savjesti. Kada je moj auditorij spontano odobravao 30. siječnja, engleski tisak je objavio slijedećega dana da je sve to bio propagandni show koji ne pokazuje stvarno mišljenje njemačkog naroda.

Ja sam pozvao na današnji skup presjek cijeloga njemačkog naroda u najboljem smislu riječi. Ispred mene su redovi ranjenih njemačkih vojnika sa Istočnog fronta, bez nogu i ruku, sa ranjenim tijelima, oni koji su izgubili vid, oni koji su došli sa medicinskim

sestrama, ljudi u cvijetu mladosti koji stoje sa štakama. Među njima su pedesetorica koji nose Ritterkreuz des Eisernen Kreuzes mit Eichenlaub¹, sjajni pokazatelji naše borbe na ratištu. Iza njih su radnici iz berlinskih tvornica tenkova. Iza njih su stranački dužnosnici, vojnici iz borbene vojske, doktori, znanstvenici, umjetnici, inženjeri i arhitekti, učitelji, službenici i zaposlenici iz ureda, ponosni predstavnici svakoga područja našega intelektualnog života koji čak i usred rata stvaraju čuda u ljudskim izumima i genijalnosti. Širom Palače sportova vidim tisuće njemačkih žena. Mladež je ovdje, kao i ljudi u godinama. Niti jedan stalež, niti jedno zanimanje, niti jedno godište nije ostalo nepozvano. Ja s pravom mogu reći da je ispred mene okupljen reprezentativni uzorak cijeloga njemačkog naroda, i sa ratišta i iz domovine. Je li to istina? Da ili ne? Vi, moji slušatelji, ovoga trenu svijetu predstavljate cijelu naciju. Ja vam želim postaviti deset pitanja na koja ćete odgovoriti njemačkom

narodu širom svijeta, ali posebice našim neprijateljima, koji nas slušaju putem krugovala. Jeste li voljni?

Englezi drže da je njemački narod izgubio vjeru u pobjedu.

Ja vas pitam: Vjerujete li skupa sa Führerom i nama u konačnu totalnu pobjedu njemačkog naroda? Ja vas pitam: Jeste li odlučni slijediti Führera kroz sve i svašta do pobjede, i jeste li voljni

¹ Viteški križ željeznog križa sa hrastovim lišćem

prihvatiti najteže osobne terete?

Drugo, Englezi govore da je njemački narod umoran od borbe.

Ja vas pitam: Jeste li spremni slijediti Führera kao falanga domovine, stojeći iza borbene vojske i voditi rat divljom odlučnošću kroz sve zaokrete sudbine dok pobjeda ne bude naša?

Treće: Englezi drže da njemački narod više ne želi prihvaćati vladine rastuće zahtjeve za ratni posao.

Ja vas pitam: Jeste li vi i njemački narod voljni raditi, ako Führer naredi, deset, dvanaest, a ako bude nužno i četrnaest ili šesnaest sati dnevno, i dati sve od sebe za pobjedu?

Četvrto: Englezi drže da se njemački narod odupire vladinim mjerama za totalni rat. Da narod ne želi totalni rat, već kapitulaciju!

Ja vas pitam: Želite li totalni rat? Ako bude potrebno, želite li totalniji i radikalniji rat nego što mi

danas uopće možemo zamisliti?

Peto: Englezi drže da je njemački narod izgubio vjeru u Führera.

Ja vas pitam: Je li vaše povjerenje u Führera veće, vjernije i nepokolebljivije nego ikada prije? Jeste li apsolutno i potpuno spremni slijediti ga kudgod on išao i činiti sve što je potrebno za privođenje rata pobjedonosnomu kraju?

Šesto, ja vas pitam: Jeste li od sada spremni dati vašu punu snagu za opskrbiti naše očeve i braću koji se bore na Istočnom frontu sa ljudstvom i municijom potrebitom da se pobijedi boljševizam? Jeste li spremni to učiniti?

Sedmo, ja vas pitam: Polazete li svetu prisegu ratištu da domovina stoji uspravno i nepokolebljivo iza njih, i da ćete im dati sve što trebaju za pobjedu?

Osmo, ja vas pitam: Želite li, pogotovo vi žene, da vlada učini sve što može za ohrabriti njemačke žene da ulože svoju punu snagu u posao za podršku ratnih napora,

i oslobode muškarce za ratište kad god je to moguće.

Deveto, ja vas pitam: Odobravate li, ako je nužno, najradikalnije mjere protiv male grupe zabušanata i trgovaca na crno koji se usred rata ponašaju kao da je mir i koriste potrebe nacije za svoje vlastite sebične namjene? Slažete li se da oni koji štete ratnom naporu trebaju izgubiti glave?

Deseto i posljednje, ja vas pitam: Slažete li se da se u ratu iznad svega, prema platformi nacionalsocijalističke stranke, ista prava i dužnosti trebaju odnositi na svakoga, da domovina treba podnijeti teški teret rata zajedno, i da se tereti moraju raspodijeliti jednako između visokih i niskih i bogatih i siromašnih?

Ja sam vas pitao; vi ste mi dali vaše odgovore. Vi ste dio naroda, i vaši odgovori su odgovori njemačkog naroda. Vi ste rekli našim neprijateljima ono što su trebali čuti tako da više neće imati iluzije ili krive ideje.

Sada, isto kao i u prvim satima naše vladavine i kroz deset godina koje su slijedile, mi smo čvrsto vezani u bratstvu sa njemačkim narodom. Najmoćniji saveznik na zemlji, narod, stoji iza nas i odlučan je slijediti Führera, što god bilo. Narod će prihvatiti najteže terete za postizanje pobjede.

Stojim ispred vas, ne samo kao glasnogovornik vlade, već i kao glasnogovornik naroda. Moji stari stranački prijatelji su oko mene, iz visokih ureda naroda i vlade. Stranački kamarad Speer sjedi pored mene. Führer mu je dao

veliki zadatak da mobilizira njemačku vojnu industriju i opskrbi ratište svim potrebitim oružjem. Stranački kamarad dr. Ley sjedi pored mene. Führer mu je povjerio vođenje njemačke radne snage, školovati i trenirati ih u neumornom radu za ratni napor. Mi osjećamo duboku zahvalnost prema našem stranačkom kamaradu Sauckelu, komu je Führer povjerio da dovede Reichu nebrojene stotine tisuća radnika za podršku naše nacionalne ekonomije. Svi predvodnici stranke, vojska, i vlada su također sa nama.

Mi smo djeca našega naroda, iskovani zajedno u ovom najkritičnijem času naše nacionalne povijesti. Mi prisežemo vama, mi prisežemo ratištu, mi prisežemo Führeru, da ćemo zajedno oblikovati domovinu u silu u koju će se Führer i njegovi borbeni vojnici moći apsolutno i slijepo pouzdati. Mi obećavamo da ćemo učiniti sve u našem životu i poslu što je potrebno za pobjedu. Mi ćemo napuniti naša srca sa političkom strasti, sa vječnim plamenom koji je gorio tijekom velike borbe stranke i države. Mi nikada za trajanja ovoga rata nećemo postati plijen krivoga i licemjernoga objektivizma koji je donio njemačkoj naciji toliko nesreće kroz njenu povijest.

Kada je počeo ovaj rat, mi smo okrenuli pogled prema samoj naciji. Ono što služi njenoj borbi za život je dobro i mora biti održavano i ohrabreno. Ono što šteti njenoj borbi za život je loše i mora biti eliminirano i odstranjeno. Sa gorućim srcima i hladnih glava mi ćemo nadvladati glavne probleme ove faze rata. Mi smo na putu prema konačnoj pobjedi. Ta pobjeda počiva na našoj vjeri u Führera. On očekuje od nas da učinimo ono što će baciti u sjenu sve što smo učinili u prošlosti. Mi ga ne želimo iznevjeriti. Kao što se mi ponosimo njime, on bi se trebao ponositi nama.

Velike krize i poremećaji nacionalnoga života pokazuju tko su pravi muškarci, i također prave žene. Više nemamo pravo govoriti o slabijem spolu, jer oba spola pokazuju istu odlučnost i strastvenu duhovnu snagu. Nacija je spremna na sve. Führer je zapovjedio, i mi ćemo ga slijediti!

Ako smo ikada odano i nepokolebljivo vjerovali u pobjedu, onda je to u ovom času nacionalne refleksije i kontemplacije. Mi ju vidimo ispred nas, samo trebamo posegnuti za njom. Mi joj odlučno moramo sve podrediti. To je najvažnija dužnost ovoga časa. Neka slogan bude:

Nun, Volk, steh auf und Sturm brich los!

Sada, nacijo, ustani i neka se oluja oslobodi!

(Ministrove završne riječi su se izgubile u neprekidnom olujnom pljesku)

Joseph Goebbels

ŽID OVI

Osvemu se može otvoreno diskutirati u Njemačkoj, i svaki Nijemac zahtjeva da on ima pravo iskazati svoje mišljenje o bilo kojem pitanju. Jedno je Katoličko, drugo Protestantsko, jedno je o zaposlenosti, drugo je o nezaposlenosti, kapitalistima, socijalistima, o demokratima, aristokratima. Diskusije se vode u javnosti, i što je bitno nejasna ili zbunjujuća pitanja utvrđuju se argumentima i protuargumentima. Ali postoji jedan problem o kojem se ne diskutira u javnosti, jedan problem koji je suviše delikatan da se čak spomene a to je: Židovsko pitanje. To je tabu tema u našoj republici.

Židov je imun na sve opasnosti: mogu ga nazvati gadom, parazitom, obmanjivačem, profiterom, ali to sve pada sa njega kao kiša sa kabanice. Ali nazovi ga Židov i biti ćeš zapanjen kako će on reagirati, koliko će biti uvrijeđen, kako on odjednom odskoče unazad: „Ja sam razotkriven“.

Taj neće moći obraniti sam sebe od Židova. On ga napada brzinom svjetlosti sa njegove sigurne pozicije, i koristi sve svoje moći da sruši bilo koji njegov pokušaj obrane.

Brzo on preokreće optužbe sa sebe na onog koji ga optužuje, i taj koji ga napada postaje lažov, problematična osoba, terorist. Ništa nije pogrešno sve dok brani sam sebe. To je sve što Židov želi. On može pronaći novu laž svakog dana da bi neprijatelj odgovarao na to, i rezultat je da neprijatelj provede toliko puno vremena braneći samog sebe tako da nema vremena uraditi ono čega se Židov

najviše plaši: da napadne. Onaj koji je optuživao postaje optužen i glasno dovodi optuženika na optuženičku klupu. Tako je uvijek bilo u prošlosti kada su se osoba ili pokret borili protiv Židova. To bi se i nama dogodilo da nismo bili na oprezu, i da nam nije manjkalo hrabrosti da povučemo sljedeće zaključke:

1. Nitko se ne može suprotstaviti Židovu sa pozitivnim mišljenjem. Ono je negativno, i to negativno mora biti obrisano iz Njemačkog sistema, ili će ga on zauvijek okupirati.

2. Nitko ne može razgovarati o Židovskom pitanju sa Židovom. On jedva može shvatiti da Židov ima tu dužnost da se prikaže bezopasnim.

3. Ne može se dopustiti Židovu da se o njemu misli kao o časnom protivniku, zato što on nije častan protivnik. On će iskoristiti velikodušnost i plemenitost jedino da bi uhvatio u zamku svog neprijatelja.

4. Židov nema što govoriti o Njemačkom pitanju. On je stranac, tuđinac, koji jedino može uživati prava gosta, prava koja on uvijek zloupotrebljava.

5. Takozvana religija morala kod Židova je takva da on uopće nema morala, prije će poticati izdaju. Zato, oni nemaju prava na zaštitu države.

6. Židovi nisu pametniji od nas, nego su lukaviji i vještiji. Njihov sistem ne može se pobijediti ekonomski – on ima potpuno drugačiji moralni princip nego mi. To jedino može biti slomljeno kroz

političko mišljenje.

7. Židov ne može uvrijediti Nijemca. Židovska zavistnost je ponos Nijemaca a to je sasvim suprotno Židovima.

8. Što više Nijemac ili Njemački pokret proturječi Židovu, to je više nego dragocjeno. Ako je netko napadnut od strane Židova, to je siguran znak vrline. Onaj koji nije progonjen od strane Židova, ili koji je nagrađen u njihovo ime, je beskoristan i opasan.

9. Židovi procjenjuju Njemačko pitanje sa Židovske točke gledišta, kao rezultat, toga je da suprotno od onoga sto on kaže mora biti istina.

10. On mora ili potvrditi ili odbaciti anti-semitizam. Onaj koji brani Židove povrjeđuje svoj narod. Možeš biti ili Židovski sluga ili Židovski protivnik. Protiviti se Židovima je pitanje osobne higijene.

Ovi principi daju protu-Židovskom pokretu šansu za uspjeh. Jedino takav pokret će biti ozbiljno shvaćen od strane Židova, jedino takav pokret će ih preplašiti.

Činjenica je da vika i pritužbe na takav pokret znači jedino da pokret ide u dobrom pravcu. Mi zbog toga uživamo što smo stalno napadani od strane Židovskih službenih novina. Oni mogu vikati da je to teror. Mi odgovaramo sa Mussolinijevim riječima: „Teror? Nikada! To je socijalna higijena.“ Mi izopćujemo ove individualce iz cirkulacije kao što doktor to čini bakterijama.

Izvor: "Der Jude" Der Angriff (München: Zentralverlag der NSDAP, 1935)

Joseph Goebbels

Zašto smo socijalisti?

Mi smo socijalisti, zato što u socijalizmu vidimo zajedništvo svih građana, jedinu priliku da održimo rasno naslijeđe i povratimo našu političku slobodu i obnovimo njemačku državu.

Socijalizam je doktrina oslobađanja radničke klase. On promiče uspon četvrtog staleža i njegov ulazak u politički organizam naše domovine, također je i nerazmrsiva veza koja će slomiti trenutno ropstvo i vratiti njemačku slobodu. Socijalizam nije stoga samo pitanje potlačenih klasa, već pitanje svih. Socijalizam zadobiva svoj pravi oblik samo kroz bratstvo s naprednom energijom novo probuđenog nacionalizma. Bez nacionalizma je ništa, fantom, puka teorija, kula u zraku. S njime je sve, budućnost, sloboda, domovina!

Grijech liberalnog razmišljanja bio je predvidjeti snagu socijalizma u izgradnji nacije, stoga su dopustili da ode u anti-nacionalnom

pravcu. Grijech marksizma bio je spuštanje socijalizma samo na pitanje nadnica i trbuha, stavljajući ga u sukob s državom i njegovim nacionalnim opstankom. Shvaćanje ovih dviju činjenica vodi nas novome shvaćanju socijalizma, koji je u svojoj prirodi nacionalistički, državotvorni, oslobađajući i konstruktivan.

Buržoazija je na pomolu napuštanja povijesne pozornice. Na njeno mjesto doći će stalež produktivnih radnika, radnička klasa koja je do danas bila potlačena. Ovo je početak ispunjavanja njene političke misije. Ona je upletena u tešku i gorku borbu zadobivanja političke moći i postajanja dijela nacionalnog organizma. Bitka je započeta u ekonomskom području; završiti će u političkom. Nije to samo pitanje plaće ili pitanje dnevno odrađenih sati – premda ne smijemo zaboraviti da je i to važno, možda i najvažniji dio socijalističke platforme – ali je više stvar sjedinjavanja snažnog i odgovornog staleža u državu, možda ga i napraviti dominantnom silom u budućoj politici domovine. Buržoazija ne želi priznati snagu radničke klase. Marksizam ju je ugurao u luđačku košulju koja će ju uništiti. Dok se radnička klasa postupno raspada u marksističkom fontu, krvareći do smrti, buržoazija i marksizam složili su se u glavnim crtama kapitalizma i vide svoj zadatak u njenoj obrani i čuvanju na različite načine, često skrivene.

Mi smo socijalisti zato što socijalno pitanje vidimo kao potrebu i pravo za opstanak države za naš narod, a ne kao jeftino sažaljevanje ili uvredljivi

sentimentalizam. Radnik ima pravo na životni standard koji odgovara onome što proizvede. Nemamo namjeru moliti za ovo pravo. Uključivanje njega u državni organizam, nije samo važna stvar za njega, nego i za čitavu naciju. Pitanje je veće od osmosatnog radnog dana. Ovo je pitanje stvaranja nove države svjesnosti koja uključuje svakog produktivnog građanina. Zbog toga što političke sile današnjice ne žele ili nisu sposobne stvoriti takvo okruženje, socijalizam se mora izboriti. To je borbeni slogan iznutra i izvana. Cilja na domaće buržujske stranke i marksizam istovremeno, zato što su oboje zakleti neprijatelji nadolazeće radničke države. Usmjeren je na sve sile koje ugrožavaju nas nacionalni opstanak i time stvaranje socijalističke nacionalne države.

Socijalizam je moguć samo u državi koja je ujedinjena i slobodna izvana. Buržoazija i marksizam odgovorni su za nepostizanje obaju ciljeva, domaćeg jedinstva i internacionalne slobode. Bez obzira koliko nacionalno i socijalno se ove dvije sile predstavljaju, one su zakleti neprijatelji socijalističko nacionalne države.

Stoga moramo obje grupe politički razbiti. Linije njemačkog socijalizma su oštre i naš put je jasan.

Mi smo protiv političke buržoazije, a za pravi nacionalizam!

Mi smo protiv marksizma, ali za istinski socijalizam!

Mi smo za prvu njemačku nacionalnu državu socijalne prirode!

Mi smo za Nacionalsocijalističku njemačku radničku stranku!

Joseph Goebbels

Njemačke žene

Njemačke žene, njemački muškarci!

Prava je slučajnost da je moj prvi govor, od kako sam preuzeo dužnost Ministra za promidžbu i prosvjetu, bio posvećen njemačkim ženama. Iako se slažem sa Treitschke-om da muškarci kreiraju povijest, ne zaboravljam da žene podižu dječake do punoljetnosti. Kao što znate, Nacionalsocijalistički pokret je jedina stranka koja žene drži podalje od dnevne politike. To kod drugih pobuđuje velike kritike i neprijateljstva koja su sasvim neopravdana. Mismo žene držali daleko od parlamentarno – demokratskih intriga u zadnjih četrnaest godina u Njemačkoj, ne zato što ih ne poštujemo, već zato što ih vrlo poštujemo. Ne mislimo da je žena inferiorna, već mislimo da ima drugačiju ulogu i drugačije vrijednosti od muškarca. Zbog toga, mi smatramo da je njemačka

žena, više nego bilo koja druga u svijetu, žena u pravom smislu te riječi, i treba koristiti svoje sposobnosti i snagu u drugim područjima od muškarca.

Žena je oduvijek bila ne samo muškarčev seksualni partner, već i njegov životni suputnik. Nekada davno, zajedno sa muškarcem, radila je teške poslove u polju, selila se zajedno u gradove, sređivala urede i tvornice, izvršavajući svoj dio posla za koji je bila najsposobnija. Pritom je koristila sva svoja znanja, svoju odanost, svoju nesebičnu posvećenost, i bila je spremna žrtvovati se.

Žena u današnjem javnom životu ne razlikuje se od žena u prošlosti. Mi ne želimo isključiti ženu iz javnog života, sa posla, zanimanja, hranitelja obitelji, ali moramo reći da muška zanimanja i poslovi moraju ostati samo muški. To se odnosi na politiku i vojsku.

Ovim, mi ne podcjenjujemo žene, već držimo da one trebaju baviti onim poslovima, gdje će najbolje iskoristiti svoje i sposobnosti i talente.

Gledajući unatrag nekoliko godina, došli smo do nevjerojatnog i zastrašujućeg zaključka, da što se manje njemačkih muškaraca bavi muškim poslovima u javnom životu, to je više žena podleglo iskušenju da preuzima te poslove od muškaraca. Feminizacija muškaraca uvijek dovodi do toga da se žene ponašaju kao muškarci. U vremenu, gdje su zaboravljene vrline kao što su čestitost, postojanost, čvrstoća i odlučnost, ne treba nas iznenaditi što muškarci svoju vodeću ulogu u politici i vladi prepuštaju ženama.

Možda to nije poželjno reći u nazočnosti žena, ali mora se reći zato jer je to istina i zato što nam to pomaže da odredimo naš stav prema ženama.

Današnje vrijeme, sa svim svojim velikim revolucionarnim promjenama u vladi, politici, ekonomiji i društvu, nije ostavilo žene i njihovu ulogu u javnom životu netaknutom. One stvari za koje smo mislili da su nemoguće do prije 10 - 20 godina, danas su svakodnevna realnost. Desile su se mnoge velike, plemenite i pozitivne stvari, ali desile su se i neke ponižavajuće stvari koje zaslužuju prezir i osudu. Te revolucionarne promjene su uvelike povele ženu ka njihovim temeljnim zadaćama i odvukle njihove oči, koje su bile uperene u sasvim pogrešnom pravcu, koji nije dobar za njih. Rezultat toga bila je iskvarena javna slika o njemačkoj ženi koja nema ničeg zajedničkog sa temeljnim idealima. Sa rizikom da zvučim kao reacionar i staromodno, moram reći ovo jasno i glasno: Prvo, najbolje i najvrjednije

mjesto za žene je u obitelji. Njena najsvetija dužnost je da podari djecu svom narodu i naciji, djecu koja će nastaviti lozu svojih predaka i garantirati besmrtnost nacije. Žena je odgojitelj djece, i zbog toga ona je graditelj temelja za budućnost. Ako je obitelj izvor snage za naciju, onda je žena sama srž i centar. Žena će najbolje služiti svom narodu u obitelji, u braku, u majčinstvu. Ovo je njen najuzvišeniji zadatak. To naravno ne znači da one žene koje su zaposlene ili nemaju djece, ne trebaju imati svoju ulogu u majčinstvu njemačkog naroda. One trebaju koristiti svoju snagu, sposobnosti i osjećaj odgovornosti za naciju na druge načine. Ali ipak mi smo uvjereni da prvi zadatak naše socijalno obnovljene nacije, mora omogućiti ženama da ispune svoju temeljnu zadaću – da budu majke u obitelji.

Naša nacionalna revolucionarna vlada je sve samo nije reakcionarna. Ona hoće ići u korak sa vremenom. Ona želi biti nositelj zastave i putokaz za budućnost. Poznajemo potrebe modernog doba, ali to nas ne sprječava da uvidimo i jasno kažemo da svako doba ima svoje

korijene u majčinstvu. Najvažnija stvar je da majka podari svoju djecu naciji.

Njemačke žene su se posljednjih godina promijenile. One su počele uviđati kako nisu sretnije rezultatom da im se daju veća prava a manje dužnosti. One sada shvaćaju da njihovo pravo da budu izabrane u javnoj službi u zamjenu za njihovo pravo na život, majčinstvo, obiteljski komad kruha, nije dobra trgovina.

Karakteristika modernog doba je veliki pad nataliteta u velikim gradovima. 1900. godine je u Njemačkoj rođeno 2.000 000 beba. Sada je taj broj opao na 1.000 000. Ovo drastično opadanje je najuočljivije u glavnom gradu. Zadnjih 14 godina, natalitet u Berlinu je najmanji od svih europskih gradova. Do 1955. godine, bez imigranata, biti će samo oko 3.000 000 stanovnika. Vlada je zapovjedila da se zaustavi propast obitelji i naše krvi. Mora se desiti velika promjena. Liberalni stav prema obitelji i djeci je odgovoran za drastični pad nataliteta u Njemačkoj. Mi danas moramo biti zabrinuti za smanjenje populacije. 1900. godine je bilo

sedmero djece na svaku staru osobu, danas je odnos samo 4:1. Ako se prethodni trend nastavi do 1988. godine, odnos će biti 1:1. Ove statistike sve govore. One su najbolji dokaz da ako Njemačka nastavi dosadašnji put, završit će u propasti nevjerojatnom brzinom. Uvidjeli smo kako u posljednjem desetljeću Njemačka propada zbog pada nataliteta.

Ne želimo stajati po strani i gledati kako nam propada nacionalni život i krv koju smo naslijedili od naših predaka. Zadatak nacionalne revolucionarne vlade je da obnovi naciju na svojim originalnim temeljima, da promjeni život i posao žena tako da one služe za dobrobit nacije. Eliminirati ćemo socijalnu nejednakost, tako da je život i budućnost našeg naroda i besmrtnost naše krvi osigurana.

Pozdravljam ovaj plan, čiji je zadatak da objasni i nauči, i da smanji ili eliminira štetu prema pojedincu i cijelom narodu. Ovaj plan treba služiti naciji i narodnoj prosvjećenosti, i najveća dužnost nove vlade je da podrži taj plan.

Možda će taj plan, koji se zove "Žena" predstavljati prekretnicu. Zadatak plana je da prikaže sliku o ženama u suvremenom društvu i vrijeme u kome se njemačko društvo suočilo sa velikim promjenama. Svjestan sam kako je to teško, ali sve teškoće moramo savladati kako bi ovom planu dali čistu temu i snažan sastav. Plan treba pokazati značaj žene za obitelj, narod i cijelu naciju. Prikazivanje plana dati će jasnu sliku današnjeg života žene, i pružiti će neophodno znanje potrebno da pobijedimo današnja oprečna mišljenja, ali to nije sve. Glavni cilj plana nije da pokaže kakvo je sadašnje stanje, već da pronađe rješenja za poboljšanje. Plan nastoji prikazati nove putove i nove mogućnosti. Jasnim i čistim primjerima, tisućama njemačkih žena, dati će razlog da razmišljaju

i shvate. Osobito zadovoljstvo za nas, u novoj vladi je da obiteljima sa puno djece pružimo posebnu pažnju, i tako spriječimo izumiranje nacije. Važnost obitelji se ne može precijeniti, posebice u obiteljima bez očeva, gdje sav posao preuzima majka. Ona je jedina odgovorna za djecu i time pokazuje odgovornost i odanost prema svom narodu i naciji.

Ne vjerujemo da je njemačkom narodu predodređeno da izumre, već smatramo da Njemačka ima veliku ulogu u svijetu. Vjerujemo da nismo na kraju naše povijesti, već mislimo da je novo, veliko i časno razdoblje naše povijesti upravo počelo. Vjera nam daje snagu da radimo i ne očajavamo. Vjera nam je omogućila da se uvelike žrtvujemo posljednjih petnaest godina. Vjera je dala milijunima njemačkih žena snagu da vjeruju u Njemačku i u njenu budućnost, i omogućila njihovim sinovima da se pridruže u ponovnom buđenju nacije. Vjera je bila sa hrabrim ženama koje su izgubile svoje muževe u ratu, sa onima koje su dale svoje sinove u borbi za obnovu svog naroda. Ta

vjera nas je očuvala i za vrijeme nevolja i očajanja u posljednjih četrnaest godina. Ta vjera nas ispunjava novom nadom da će Njemačka ponovo naći svoje mjesto pod suncem.

Ništa nas više ne očvrstne, i još više čini opredijeljenima, od borbe. Treba biti dosta hrabar da se suočiš sa otporom. Tijekom onih godina, kada se činilo da je Njemačka osuđena na propast, nova vrsta žena se razvila ispod konfuznog glamura moderne civilizacije. One su čvrste, posvećene, hrabre, spremne na žrtvovanje. Za vrijeme četiri godine rata i četrnaestogodišnjeg kolapsa, njemačke žene i majke su dokazale same sebi da su dostojni pratioci svojih muškaraca. Osjetile su svu gorčinu, svu oskudicu, brige, nevolje i razne opasnosti, ali nisu klonule duhom. Sve dok neka nacija ima takve ponosne i plemenite žene, ne može propasti. Ove žene su temelj naše rase, njene krvi i njene budućnosti.

Ovo je početak nove njemačke žene. Ako neka nacija ima majke koje ponosno biraju majčinstvo,

ona ne može propasti. Ako su žene zdrave, biti će zdrav i cijeli narod. Teško onoj naciji koja zanemaruje svoje žene i majke. Osuđena je na propast.

Nadamo se da će koncept njemačke žene zaslužiti čast i poštovanje cijelog sveta. Njemačka žena će živjeti ponosno na svojoj zemlji, među svojim narodom, razmišljati će njemački i osjećati će se Njemicom. Čast njene nacije i njene rase biti će najvažnija stvar za nju. Samo ona nacija koja ne zanemaruje svoju čast biti će sposobna opstati i preživjeti.

Njemačke žene to nikada ne smiju zaboraviti.

Proglašavam ovaj plan otvorenim za provođenje, plan koji će otkriti sve greške u prošlosti i pokazati nam put za budućnost.

Tada će nas svijet ponovo poštivati i biti u mogućnosti čuti riječi Walther von der Vogelweidea, koji je svoje mišljenje o njemačkim ženama izrazio u čuvenoj pjesmi:

Onaj tko traži

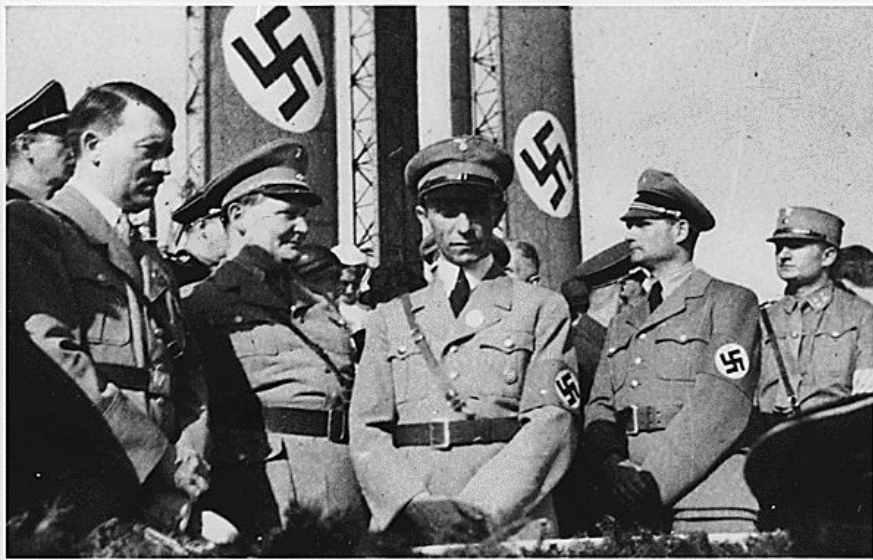
Čestitost i pravu ljubav,

Treba doći na našu zemlju.

Tamo ima puno radosti.

Neka dugo živim ovdje.

Izvor: "Deutsches Frauentum," Signale der neuen Zeit. 25 ausgewählte Reden von Dr. Joseph Goebbels (Munich: Zentralverlag der NSDAP, 1934), pp. 118-126.

Joseph Goebbels

Katolici

Razlog nastajanja Nacional-socijalističkog pokreta je zatajivanje marksističkih i građanskih snaga u njemačkom parlamentu. Njegovi počeci su rezultat oštrog prosvjeda prema ljevičarima i desničarima i zato se taj pokret od prve sekunde svog postojanja nalazi između dvije vatre; ljevičari mu pripisuju da je kapitalistički, desničari da je boljševički. Slična mu je i pozicija glede političke vjeroispovijesti. Dok ultra radikalne kršćane (osnivači nove vjere u Krista) ne zadovoljavaju djelomični dokazi ideološke i političke povezanosti nas i Vatikana, parlamentarna većina nas pokušava omalovažiti kod svojih pristalica pomoću praznih legendi pokušavaju nas prikazati kao nevjernike i mnogobošce, te da smo zato najljući neprijatelji kršćanstva.

Ali, kako zapravo stoje stvari?

Nacionalsocijalistički pokret na kršćanstvo gleda pozitivno, bez da se pri tome veže za određenu

vjeroispovijest. U njemu ima protestanata kao i katolika. Za nas Nacionalsocijaliste nije problem vanjština kršćanskog pogleda na svijet, nego njegov sadržaj. Kršćanstvo je za nas djelovanje, a ne uvjeravanje. Što se čovjek osjeća više povezan sa Kristom i njegovim religioznim zapisima, to će prije biti sposoban nadvladati formalne razlike kod istomišljenika i naglasiti duhovno ujedinjenje.

Tako je kod nas. Cjelokupna Nacionalsocijalistička ideologija proizlazi iz fundamentalnog otkrića da za rješavanje gorućih pitanja o sudbini našeg naroda moraju se ukloniti formalne suprotnosti u našem zajedničkom životu, tako da bi narod mogao biti ujedinjen, kako i treba biti. On je razdvojen samo formalno, što je rijetko bitno. To jednako vrijedi za religijske kao i za ekonomske i političke napetosti njemačke sadašnjice. U interesu našeg neprijatelja je da napetosti među nama rastu. Uspijemo li sami ublažiti te napetosti, što je moguće više, dobit ćemo

prostor za rješavanje pravih i bitnih problema našeg sve težeg političkog položaja.

Sa druge strane, što možemo zaključiti o političkom katolicizmu i njegovom parlamentarnom obliku Nacionalsocijalističkog pokreta je zatajivanje marksističkih i građanskih snaga u njemačkom parlamentu. Njegovi počeci su rezultat oštrog prosvjeda prema ljevičarima i desničarima i zato se taj pokret od prve sekunde svog postojanja nalazi između dvije vatre; ljevičari mu pripisuju da je kapitalistički, desničari da je boljševički. Slična mu je i pozicija glede političke vjeroispovijesti. Dok ultra radikalne kršćane (osnivači nove vjere u Krista) ne zadovoljavaju djelomični dokazi ideološke i političke povezanosti nas i Vatikana, parlamentarna većina nas pokušava omalovažiti kod svojih pristalica pomoću praznih legendi pokušavaju nas prikazati kao nevjernike i mnogobošce, te da smo zato najljući neprijatelji kršćanstva.

Ali, kako zapravo stoje stvari?

Nacionalsocijalistički pokret na kršćanstvo gleda pozitivno, bez da se pri tome veže za određenu vjeroispovijest. U njemu ima protestanata kao i katolika. Za nas Nacionalsocijaliste nije problem vanjština kršćanskog pogleda na svijet, nego njegov sadržaj. Kršćanstvo je za nas djelovanje, a ne uvjeravanje. Što se čovjek osjeća više povezan sa Kristom i njegovim religioznim zapisima, to će prije biti sposoban nadvladati formalne razlike kod istomišljenika i naglasiti duhovno ujedinjenje.

Tako je kod nas. Cjelokupna Nacionalsocijalistička ideologija proizlazi iz fundamentalnog otkrića da za rješavanje gorućih pitanja o sudbini našeg naroda moraju se ukloniti formalne

dopustiti da sluga riječi šteti narodu i da se onda ispričava da je služio riječima. To radi »Centar« i njegovi crkveno-politički predstavnici. Od 1918. su oni prije svega vodili takvu politiku, koja u svojoj opakosti cijelo vrijeme traži sebi slične. Zato mi nastupamo protiv toga: protiv pokušaja, da se katolici i protestanti, kojima je kao Nijemcima, dosta tog stegnutog života u Njemačkoj i kojeg više ne žele trpiti, unište u ime Krista.

Izvor: »Der Angriff« 3. prosinca 1928.

suprotnosti u našem zajedničkom životu, tako da bi narod mogao biti ujedinjen, kako i treba biti. On je razdvojen samo formalno, što je rijetko bitno. To jednako vrijedi za religijske kao i za ekonomske i političke napetosti njemačke sadašnjice. U interesu našeg neprijatelja je da napetosti među nama rastu. Uspijemo li sami ublažiti te napetosti, što je moguće više, dobit ćemo prostor za rješavanje pravih i bitnih problema našeg sve težeg političkog položaja.

Sa druge strane, što možemo zaključiti o političkom katolicizmu i njegovom parlamentarnom obliku (stranci »Centar« i »Bavarskoj narodnoj stranci«)? Mi ne dajemo pravo tim dvjema grupama da govore u ime cjelokupnog njemačkog katolicizma. Pošto je u njima politički angažiran samo mali i nevažni dio njemačkog katoličanstva, te dvije stranke su kroz svoju, desetljećima dugu politiku, odavno izgubili pravo da budu vođe njemačkih katolika. Tu ne pomaže ni prijeteći vrisak

o »kulturnoj borbi«. Mi se ne borimo protiv »Centra« zato što je katolički — ali, on to u praksi nije više, bolje rečeno, nikad nije niti bio - nego zato što služi Židovima i zato što je prodao našu slobodu. Tko se bavi politikom, mora biti politički aktivan i ne može zahtijevati pravo da se tijekom borbe smije povući u okrilje crkve.

Čast religiji; ali, ako se jedna politička sila, pa bila ona i sam Vatikan, miješa u pitanja o našoj sudbini, a njena politika - jer tada je to politika - je po našem mišljenju pogrešna i pokvarena, onda mi napadamo, bez poštovanja ličnosti, stranki ili vjeroispovijesti. Tada djelujemo kao Nijemci, a ne kao katolici ili protestanti. Jer i naši protivnici djeluju kao političari, a ne kao duhovno tijelo. Ni jednom, ma koliko spretnom, manevru protivničke strane ne može dugotrajno uspjeti poremetiti ovaj jasan stav o našem problemu. Dajte caru carevo i Bogu božje. Sluga riječi služi riječima, a sluga naroda narodu. Mi nećemo

Danas nacionalsocijalisti diljem svijeta surađuju s NSDAP/AO u promoviranju naše borbe unutar naroda kojem pripadaju.

Mi smo shvatili:

ZAJEDNO SMO JAČI!

**NSDAP/AO
PO Box 6414
Lincoln NE 68506
USA**

<http://www.nazi-lauck-nsdapao.com>

Joseph Goebbels

Pacifisti

»Mir ljudima na zemlji!«, kaže Židov i zatvara svoj ormar sa novcem. Ispred njega ne treba stajati čuvar. Svjetska vlada se brine o njegovoj imovini, dok se visoko obrazovani Nijemac čudi kako je to sve čisto i praktično organizirano.

»Nikada više rat!« - uporno oni viču. Na žalost, još nitko nije došao na ideju da organizira ligu sa borbenim uzvikom: »Nikada više gladovanje!«, iako bi on bio jednako u pravu kao i prijatelji mira. Znači li to da je rat potreban zato što ne želimo mir? Za Boga, ne! Ali, rat se ne stišava time što odložimo oružje. Jednako kao što gladovanje ne prestaje ako odstranimo želudac.

I mir se mora obraniti i to jednako kao i sva dobra ovog svijeta -

mačem. Tko želi mir, naoružava se za rat, a tko želi rat, teži miru.

Vičete: »Red i mir!«. Dobro! Zašto to niste uzvikivali prije rata kad je bilo reda i mira? Tada bi to bili spektakli protiv države, sada, kad ste sami došli u situaciju do posvuda vlada nemir i nered, vi zahtijevate od nas da očuvamo mir dok nam vi praznite džepove. To bi vam odgovaralo!

Kada netko noću ulazi u vile da bi ukrao srebrno posuđe, on je također za red i mir. I više li za njim kričavi ženski glas: »Lopov u kući!«, on će biti povrijeđen i reći da to ometa noćnu tišinu!

Pogled na svijet nije ukrasni predmet koji nosimo nedjeljom popodne, nego pomoć i putokaz u ovom napornom životu. On ne

smije vrijediti samo u bljedom carstvu teorije, nego prije svega u teškoj svakodnevnici.

Pacifist vjeruje da odricanjem najbolje služi miru. Jednom će, valjda, drugi uvidjeti njegovo odricanje. Dakle, počnimo odlagati oružje. Neprijatelj će nas slijediti.

I tako: gospodin Müller šeta navečer parkom, mirno pjevajući pjesmice i držeći maslinovu grančicu u ruci. Gospodin Müller jepacifist. Odjednom, stajudvojica ispred njega, hladno držeći pištolj uperen u Müllerovo čelo. Oni vjerojatno nisu pacifisti. »Novac ili život!« Gospodin Müller daje novac i zadržava život. »Jakna ili život! Sat ili život!« I tako dalje u nedogled, sve dok gospodin Müller ne ostane bez ičega ili dok ne kaže »ne« i pruži otpor. Da, takav je život za budale. Ali, gospodin Müller uopće nije pacifist. Tek što je jedne noći samo ugledao pištolj, već zove policiju. I sam Müller zna da je simbol policije gumena palica, a ne maslinova grančica. To znači: ako je Müller u opasnosti, apelira na agresivnost drugih, jer je sam prevelika kukavica da bi nešto uradio. To je suština svega.

Pacifizam je odricanje samoobrane i ufanje u tuđu zaštitu. Plaćati ljude da brane naš život i našu imovinu, to je za pacifistu vrhunac kulture. Ali, uložiti svoj život za obranu baš tog svog života, to je za njega najodvratniji oblik barbarstva.

I tako izgledaju ti pacifisti u praksi. Pred drugim zemljama prose, cmizdre, ližu im cipele i ljube ruke koje ih uzdržavaju. Zato u unutrašnjosti države oslobađaju svoju agresiju, kako bi pred neprijateljem ponovo mogli biti kukavice i poniženi. Prema vani parola glasi: »Nikada više rat!«, a unutra pjevaju: »Neka teče krv!«.

To je druga strana medalje. Da li je ikada bilo toliko nemira u našem narodu kao u posljednjem desetljeću, dok smo služili svjetskom miru? Ne, sve je to laž i prijevara što nam ovi vukovi u ovčjem runu pričaju: mir se ne dobiva pričom, nego borbom.

Mir nije najveći cilj. Iznad njega stoji život. A smisao života je održanje.

Narod koji se odriče održanja, odriče se i prava na život. Drugi narodi koji poštuju taj vječni zakon postojanja, stići će dalje.

Jer, to je jedino pravo koje je Bog dao narodima: živjeti i braniti taj sveti život.

Dakle, počnimo borbu!

Izvor: »Der Angriff« 5. III 1928.

10 ZAPOVIJEDI ZA NACIONALSOCIJALISTE

Tvoja zemlja je glavna pokretačka sila tvojeg života; uvijek to imaj na umu!

1. Njemačka je tvoja domovina; voli je više od svega; više djelima nego riječima

2. Njemački neprijatelji su tvoji neprijatelji; mrzi ih cijelim svojim srcem.

3. Svaki nacionalni drug, čak i najmanji, dio je Njemačke; voli ga kao što voliš samoga sebe.

4. Za sebe traži samo dužnosti; tada će ti Njemačka vratiti pravima i privilegijama

5. Budi ponosan na Njemačku; imaš pravo biti ponosan na domovinu za koju su milijuni dali svoje živote.

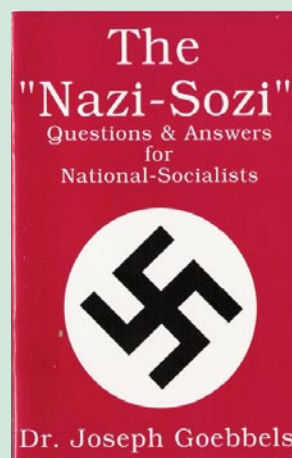
6. Onaj tko zlostavlja Njemačku zlostavlja i tebe i tvoje pretke; uzvрати mu svojom šakom!

7. Ljubaznost uzvрати ljubaznošću. Ako ti se uskraćuju tvoja prava, zapamti: možeš ih osigurati samo kroz svoj vlastiti politički pokret.

8. Nemoj biti huligan i antisemit ali budi na oprezu od "Berliner Tageblatta"

9. Živi svoj život na takav način da se jednog dana nećeš sramiti stati pred novom Njemačkom

10. Imaj vjere u budućnost; samo ćeš tako pobijediti

Izvor: Dr. Joseph Goebbels "Nazi Sozi - Die Fragen und die Antworten für die Nationalsozialisten", Berlin, 1931.